

[Jørgen Jørgensen (Lejre).]

ikke engang sikkerhed mod, at Danmark bliver besat under en krig. Det, der kan være spørgsmål om, er, om sikkerheden er større under vort medlemsskab af Atlantpagten eller, hvis vi står som medlemmer af De Forenede Nationer, uden noget medlemsskab af Atlantpagten. Det, jeg siger, er, at Danmarks risiko er blevet øget ved, at vi er gået ind i Atlantpagten, og at vestmagternes styrke ikke er blevet forøget på grund af Danmarks farlige beliggenhed; vor risiko er blevet øget gennem den alliance, vi er gået ind i, og vi har kun ringe mulighed for at yde en væsentlig militær støtte til Atlantpagten.

Jeg er enig med det ærede medlem hr. Hans Hedtoft i, at en debat om udenrigspolitiske problemer pålægger os alle, både oppositionen og regeringen, et ansvar, og at vi skal føre debatten under hensyn hertil.

Jeg er også enig med det ærede medlem i, at Atlantpagten var svaret til østblokken. Da de vestlige demokratier sendte deres soldater hjem efter 1945, beholdt Rusland i væsentlig grad sine styrker inde, og da Rusland efterhånden inddrog under sin ledelse en stor del af nabolandene og dannede østblokken, kom Atlantpagten som et svar derpå — det har jeg i og for sig aldrig indvendt noget imod. Det spørgsmål, jeg har diskuteret, er spørgsmålet om, hvorvidt Danmark skulle være med i denne pagt eller ikke skulle være med.

Det ærede medlem hr. Hans Hedtoft sagde et par ord om tonen. Jeg hørte nu ikke rigtigt, om han mente, at tonen havde været venlig eller ikke venlig, men jeg vil sige, at hvis den ikke var venlig fra min side, så var det i hvert fald mod hensigten. Det ærede medlem har på samme måde som andre diskussionsdeltagere — det har ligeledes den højtærede udenrigsminister — igen fremført spørgsmålet om det nordiske og sagt, at det jo ikke er noget reelt diskussionsgrundlag, for det spørgsmål foreligger ikke. Deri er jeg enig i øjeblikket, men iøvrigt råder jeg begge parter, både ministeren og det ærede medlem hr. Hans Hedtoft, til ikke i for høj grad at afskrive mulighederne for det nordiske, for hvem ved, med den udvikling, der forestår i Centraleuropa, om ikke forholdene en skønne dag kan arte sig sådan, at mulighederne for det nordiske dukker op igen; i hvert fald synes jeg ikke, man skal afskrive denne mulighed. Når man imidlertid stadig fører diskussionen om det nordiske ind på det spor, om det ville være blevet billigere eller dyrere, hvis vi var gået ind i det nordiske samarbejde på dette om-

råde, om vore militærudgifter i så fald ville være blevet større eller mindre, vil jeg sige til det ærede medlem hr. Hans Hedtoft, at det kan hverken han eller jeg sige noget om. Det, vi ved, er, at under en nordisk forsvarsunion ville Danmarks forsvar blive opbygget på en helt anden måde, end tilfældet er nu. Det ville få andre opgaver; det ville mere være kystforsvaret og flyvevåbnet og i mindre grad landhæren, der ville blive tale om, og det kunne muligvis føre til, at forsvaret blev billigere.

Det ærede medlem hr. Hans Hedtoft henviser i denne forbindelse til forhandlinger, der er ført, og siger, at han havde et særligt kendskab til disse forhandlinger. Det vil ingen benægte, men der foreligger mig bekendt intet om, at Danmark ved at gå ind i den nordiske pagt skulle påtage sig større byrder end der forholdsmæssigt svarede til landets økonomiske bæreevne. Og hvis jeg i dag sammenligner Danmarks økonomiske bæreevne med Sveriges, vil jeg hævde, at Danmark forholdsmæssigt bærer sine byrder. Jeg har ikke nogensinde ment, at vi ved at gå ind i et nordisk forsvarsforbund kunne undlade at opbygge et dansk forsvar, ja, endda et betydeligt dansk forsvar, men jeg tror, at det ærede medlem hr. Hans Hedtoft også kommer til at tage i betragtning, om et forsvar koster nogle hundrede millioner mere eller mindre. Det er dog penge, såsnart der er tale om hundreder af millioner — og det kunne der måske blive tale om her.

Når det ærede medlem hr. Hans Hedtoft mener, at risikoen ikke bliver øget ved, at Tyrkiet, således som der nu er tale om, drages ind under pagten, og ved, at Dardanelerne kommer ind under pagtens område, er jeg uenig med det ærede medlem, og jeg går ud fra, at det ærede medlem var af samme opfattelse som jeg, før vor delegation rejste til Ottawa, for det var jo det standpunkt, den plæderede på derovre: at vi skulle sige nej, blandt andet af de grunde jeg har anført. Og de kan vel ikke pludselig ændres, fordi andre lande har et andet standpunkt. Jeg er iøvrigt også af den opfattelse, at det ærede medlem hr. Hans Hedtoft mener, der er grænser for, hvor langt Danmark skal gå med i retning af at optage lande i Atlantpagten, grænser, som det ærede medlem har fastsat ganske konkret således, at hvis spørgsmålet om Spanien rejses, siger man nej, så vil man bruge vetoretten. Derfor synes jeg ikke, det ærede medlem skal gøre forskellen så stor, som det ærede medlem er tilbøjelig til. Her siger man ja — hvad det ærede medlem ikke sagde